

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Farnost Dolní Počernice

Při kostele Nanebevzetí Panny Marie

Úvodní slovo

Když se někdo dopustí vraždy a je za ni souzen, obvykle u nás dostane 18 let vězení. Vladimir Putin na svou zodpovědnost nařídil válku proti Ukrajině. Kde je ruská spravedlnost? Když byl zabit první ukrajinský občan, měl být Putin volán k zodpovědnosti a za vraždu odsouzen. Ale nestalo se to.

Jak je možno z těchto okolností hlásat morálku, mluvit o morálce, vést lidi k jasné morálce na úrovni státu, politických stran i jednotlivců, když zároveň jsou vražděni lidé a prezident Putin prohlašuje, že na to má právo, a to i s podporou představitelů církve? Putin tím prohlašuje, že žádná mravnost neplatí. Jak se má za těchto okolností kázat o pravdě, svobodě a lásce k bližnímu?

Válka na Ukrajině je stěžejním mravním problémem, který se vynořil v roce 2022. Rusko zahájilo agresivní válku proti Ukrajině, aniž by je Ukrajina jakkoliv ohrožovala, s cílem zmocnit se jejího území, částečně nebo úplně, a posunout hranici mezi diktátorským Ruskem a svobodným Západem směrem k západu. Netají se s tím, že jeho ambice tím nekončí a že je připraveno v agresii pokračovat do dalších zemí.

Většina obyvatel Česka ví, že je to válka naprosto nemravná, ale musí tuto nemravnost strpět. Potřebuje totiž také žít, normálně žít svým životem. Nést tento nemravný útok ze strany Ruska, být si ho vědom a při tom pracovat, starat se o rodinu, věnovat se vzdělání, kultuře, náboženství, pěstovat mezilidské vztahy... je obtížné.

Jak máme vychovávat děti a učit je mravnosti, když se zároveň veřejně koná taková zásadní nemravnost? Jak máme prosazovat mravní zásady, když nepřítel říká: Podrobte se naší nadvládě, naší lži, naší nesvobodě, vzdejte se své minulosti, své kultury, vzdejte se své národní příslušnosti, vzdejte se své země, svého území.

Je zvláštní, že se u nás najde tolik lidí, kteří věří ruské ideologii, ruské propagandě, ruské lži, kteří jsou tak zaslepení, že nevidí, jak jsou lidé systematicky zpracovávaní ruskou propagandou. Jako by paměť člověka sahala do minulosti jen asi tak rok, možná i méně.

Zachování mravnosti je velmi důležité, důležitější než snížení inflace nebo ceny energií. Lze žít i v chudobě, ale žít bez mravnosti by byla katastrofa.

Libor Ovečka

Shrnutí výsledků národní syntézy synodálního procesu

Podle odhadu organizátorů se do hovorů o synodálním procesu u nás zapojilo asi 15 tisíc lidí z asi 200 tisíc aktivních věřících, včetně členů naší farnosti. Většinově šlo o katolíky, přizváni členů jiných denominací nebo zcela mimo církevní prostor se dalo jen ojediněle.

Národní syntéza vyznívá v zásadě velmi kriticky. Organizátoři na národní úrovni se snažili ve vyjádřeních zachovat, pokud to šlo, znění výpovědí, jak byly formulovány ve vyplněných dotaznících.

Z dokumentu vyplývá jako výzva pro místní církve, že je třeba posílit osobní vztah k Bohu i k přijímání svátostí. Církve by neměla poskytovat jen „svátostný servis“. Bylo by zapotřebí posílit aktivní zapojení věřících do liturgie. Liturgie je leckde vnímána jako nesrozumitelná, zastaralá a „depresivní“.

Do přípravy liturgie i přípravy na svátosti by měli být mnohem více zapojeni laici, a především posíleno zapojení žen. Dnešní doba vyžaduje i jiný vztah mezi klérem a laiky (odstranění všech forem klerikalismu) a mnohem podstatnější zapojení laiků do církevních struktur, zejména pak žen. Kněžský celibát je vnímán jako hodnota pro obec, ale měl by být dobrovolný. V životě církve je třeba posílit postavení farních a ekonomických rad. Na okraji zájmu církve (farností) často zůstává skupina mládeže a dětí. Věková kategorie mládeže velmi často chybí, ačkoliv je velmi důležitá. Základní otázkou je, jak „předávat víru“. Mládež už není s to „překousnout rozpor mezi hláсанou naukou a realitou“.

Ve vědomí lidí nefunguje dostatečně ani vazba mezi farnostmi a diecézí. Do pastorační péče je třeba zahrnout i specifické skupiny na okraji (např. i LGBTQ), ke svátostem by měly mít přístup i rozvedení a znovu sezdání lidé. V dokumentu je zmíněna jako problém nedostatečná a nejasná komunikace o palčivých otázkách (morálních, ekonomických, personálních) v diecézích. Církve by měl být otevřená ve vztahu k veřejnosti, tj. naslouchající, vstřícná, respektující kvalifikaci jiných a hodnotné skutečnosti moderního světa. Nemá zaujímat nadřazený postoj majitele pravdy. Mnohde je pocíťován i nedostatek ekumeny.

Církve musí vykročit s novou silou a mnohem více synodálně na všech úrovních svého života.

Celý dokument je možné česky a anglicky najít na webu:

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/220722text-narodni-syntezy-synody-o-synodalite>

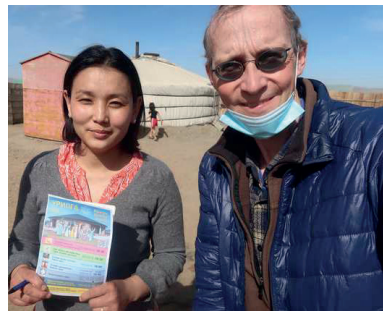
Na farním webu je zde: <https://www.farnostdolnipocernice.cz/narodni-synteza-synoda-o-synodalite/>

Mireia Ryšková

Rozhovor se salesiánem-misionářem Jaroslavem Vracovským

P. Ing. Mgr. Jaroslav Vracovský, SBD, kterého bych Vám rád v tomto rozhovoru představil, dnes žije v Mongolsku, kde působí jako misionář. Využil jsem Jardovy návštěvy v ČR a požádal jsem ho, aby mi poskytl rozhovor. Seděli jsme při zapadajícím slunci na zahrádce hospůdky v Kobylisích a Járovo strhující vyprávění nás postupně zaneslo do různých krajů naší země, pak i do jiných států Evropy a na další kontinenty, až jsme se nakonec ocitli až na ledových stepích dalekého Mongolska.

Járo, mohl by ses, prosím, nejprve krátce představit a vysvětlit, jak ses dostal do Dolních Počernic?

Narodil jsem se 11. srpna 1969 v Plzni. Na konci gymnázia jsem se prostřednictvím chaloupek seznámil se salesiány a jejich dílem. Nikdy jsem si nemyslel, že bych měl být kněz či salesián ale během studia ČVUT jsem se více přiblížil k salesiánům a asi dva měsíce před sametovou revolucí jsem se rozhodl vstoupit do aspirantátu. Ten se v té době budoval právě v Dolních Počernicích, kam jsem se potom z koleje přestěhoval někdy v roce 1990. Salesiánská myšlenka mě nadchla, proto jsem se rozhodl pokračovat do noviciátu.

Po složení slibů jsem se vrátil do Dolních Počernic, kde byl jakýsi nulták, kam za námi dojížděli někteří učitelé a dávali nám základy třeba latiny. Bylo nás tehdy na dolnopočernické faře asi 20 postnoviců. Byli jsme tam v těch malých pokojících namačkaní po třech čtyřech na palandách, ale tehdy nám to ani nepřišlo. Ještě těsně o prázdninách před naším příchodem se tam prováděly úpravy, abychom se tam vešli; v podkroví jsme pak měli učebnu. V Dolních Počernicích jsem tak prožil něco přes tři roky v těch krásných časech budování.

Co bylo dál?

V letech 1992 a 1993 jsem absolvoval aspirantát v Sebranicích a později noviciát v Hodoňovicích. Pak jsem pokračoval do Českých Budějovic, kde jsem působil čtyři roky pod Tomášem Rádlem, Ladislavem Heryánem, Jindřichem Šrajerem. Salesiáni tam působili na dvou místech. Začínal jsem v malém Špitálku, a když tam pak nebylo místo, pokračoval jsem v salesiánském středisku na Čtyráku.

To s tebou představení tak často hýbali?

Nechtěl jsem si něco příliš vynucovat. Můžu být tady, můžu být tam.

A jak ses pak dostal do misií?

Když první naši salesiáni začali uvažovat o misiích – tehdy to byl třeba Cvrček (Petr Cvrkal), který se chystal na misie do Bulharska, ale i další – říkal jsem si: Naše misie jsou přeci tady v Česku. Co budu hledat jinde, když to máme tady?

Takže misie tě nelákaly?

Ani jsem o tom neuvažoval. Po dokončení teologie v Českých Budějovicích jsem šel na tři roky do Zlína, kde jsem dělal jáhna a kaplana, ale to je trochu jiný příběh. Důležitější je, že následovalo asi jedenáct let (2004 – 2015) tady v Praze – Kobylisích. Dělal jsem tu víceméně samé nové věci. Vedli jsme s Jadou Trávníčkem třeba školy pro animátory, kde byli i mnozí Počerničáci, třeba Ferda Jakubec byl hned v prvním běhu; kurzy Come In pro rozpoznávání povolání, setkání se salesiány a další a další. Hlavně jsme ale začali Sadbu, kde jsme chystali dobrovolníky.

Mohl bys přiblížit projekt Sadba?

Organizace Sadba vznikla, aby zastřešila dílo přesahující naši republiku. Zaměřuje se na celonárodní i nadnárodní a mezinárodní vztahy jednotlivých salesiánských organizací a přípravu mladých lidí, kteří chtějí věnovat svou sílu a čas práci v zahraničních misiích, zejména v chudých rozvojových zemích, kam odjedou na měsíc dva nebo třeba na rok. Zprvu jsme to díky velkorysosti Žanka Blahy provozovali v rámci kobyliského střediska, kde byl tehdy ekonomem, ale když už nám hned první rok rozpočet překročil milion korun, udělali jsme si analýzu, ze které vyplynulo, že je třeba založit novou organizaci, jejímiž členy budou jednotlivá salesiánská střediska.

V květnu 2016 jsi vyrazil do Mongolska. Jaké to tam bylo?

Přijel jsem do Darchanu. To je jedno ze tří míst, kde v Mongolsku salesiáni působí. Město Darchan leží

blízko u hranic s Ruskem. Tam jsem se nejprve intenzivně učil mongolsky – pětkrát týdně čtyři hodiny. A celkem brzy jsem se tam také stal ekonomem. Druhý rok už jsem pak dostal také na starost oratoř. To bylo výborné, měli jsme tam spoustu dětí a bylo mi relativně jasné, co tam mám dělat. To mi ty poslední čtyři roky úplně jasné nebylo.

Jak je to možné?

To je zkušenost i mnoha dobrovolníků z misí. Vyprávěli: „My tam prostě přijedeme a nikdo nám nic neřekne, co máme dělat. „No, vždyť vidíš, co tu děláme, tak to dělej taky.“ Takže je v misiích asi celkem časté, že to není úplně dané.

Celý rozhovor o misích, působení v Mongolsku, salesiánech i souputnících z dolnopočernické farnosti si přečtěte na webu: https://1url.cz/@JaraVracovsky_rozhovor *Tomáš V. F. Jirsák Havran*

Nejdůležitější je pro mě láska. A Bůh je Láska

Muž s copánky ve vlasech i vousech, kterého všichni znají pod skautskou přezdívkou Havran. To je Tomáš Jirsák. Do tohoto čísla občasníku DoPoLí jsme s ním pořídili rozhovor z jednoduchého důvodu. Byl to právě on, kdo doposud lístek farnost vedl. Jde o první ze série profilových rozhovorů s farníky.

„Dělal jsem DoPoLí velmi dlouho. Začínalo se – myslím – v roce 2003. Tehdy dolnopočernický kněz Pavel Hert udělal první dvě tři čísla a pak jsme se domluvili, že mu od čísla 1/2004 ulehčím a budu to dělat já,“ vzpomíná Havran.

Jak vypadala první čísla DoPoLí?

Zpočátku to byla skládáčka z jednoho papíru A4. Měl jsem u prvních čísel pocit, že to je graficky dost nejednotné, tak jsem se rozhodl, že s tím pomůžu. Od začátku mělo DoPoLí dvě funkce. Pavel ho zamýšlel jako informační kanál, tehdy nebyly tak rozšířené možnosti komunikace po internetu jako dnes. A zadruhé to měla být taková kronika toho, co se ve farnosti událo. Také proto tam od začátku vycházela na pokračování ručně psané kronika fary přepsaná od Tomáše Krňávka.

Od kdy jsi byl součástí farnosti?

My jsme se sem naplavili se sestrou a rodiči v roce 1992 a to do domečku u koní. Tehdy se naše ulice ještě nejmenovala U Koní, to jsme si vymohli až v roce 2004, kdy bylo slavnostní otevření přejmenovaného appendixu ulice Bakuriny, která vede ke hřbitovu.

Odkud jste sem přišli?

Žil jsem od narození na Proseku. Vyrůstal jsem v učitelské rodině. Tatínek mimo jiné učil na Matfyzu, maminka dělala v normální i speciální mateřské škole.

Od začátku jsi se zapojil do chodu farnosti?

Ano. Jeden z důvodů, co nás sem nalákalo bylo to, že tu farnost spravovali salesiáni. Jezdil jsem na jejich chaloupky a měl jsem jeden čas pocit, že jsme povolání stát se salesiánem. Takže když jsme hledali nové místo k přestěhování, prosazoval jsem, abychom šli do Počernic. Zrovna když jsme sem přišli, se to tu začalo pořádně rozjíždět. Na faře bydlelo 20 kluků salesiánů, postnovicové plní elánu. Měli strategickou polohu mezi školou, dětskou psychiatrickou léčebnou (dnešní Median) a dětským domovem. Dělali spoustu dobré práce s mládeží a děti chodily na faru jako do družiny. Říkali tomu oratoř.

Takže oživil život v Počernicích?

Jasně. Část aktivit, co se tu dodnes dějí, vznikla u nich. Třeba Mikulášská nadílka se scénkami z liturgie.

Zmínil jsi, že ses cítil být povolán stát se salesiánem. Co se pak změnilo?

Jako účastník chaloupek jsem pak začal jezdit jako asistent vedoucího a pak i jako vedoucí. Salesiáni mě hodně duchovně ovlivnili, bavila mě jejich pedagogická práce. Odmalička jsem tíhnul k péči o mládež. Už když mi bylo zhruba deset a šli jsme k někomu na návštěvu, staral jsem se tam o malé děti a miminka. V dospívání jsem pak uvažoval, jestli nejsem povolán ke kněžství. Po přestěhování do Dolních Počernic jsem to považoval skoro za jisté, ale pak jsem prostě zjistil, že tomu tak není. To mi bylo něco přes dvacet.

Tou dobou už jsi studoval sinologii. Proč zrovna ji?

Protože jsem na konci gymplu nevěděl co dál. Měl jsem strašně široké zájmy, bavil by mě matfyz, ekonomka, filmařina i medicína. Když jsem si nedokázal vybrat, rozhodoval jsem se podle tehdejšího koničku, což bylo Japonsko a japonská filozofie. Jenže zrovna ten rok japanologii na Filozofické fakultě neotvírali, za to čínština byla každý rok. Sinologie je pro asijský prostor kulturní základ, něco jako u nás římská říše. Po roce studia čínštiny, kdy do nás hustili jazyk a znaky, mi už bylo líto z toho odejít.

V Číně jsi s rodinou strávil kus života, že?

Byl jsem tam na rok už během studií. Začal jsem dělat tlumočníka na čínské ambasádě a bratr Vily, kterou jsem si mezitím vzal za ženu, se o tom zmínil stavební firmě, která realizovala český pavilon na výstavě Expo v Šanghaji. V podstatě jsem se stal takovým produkčním stavby. Nechali si mě tam na provoz, a pak i po skončení výstavy. Dojednávali jsme mimo jiné i prodej pavilonu na Statek česko-čínské družby v provincii Che-pej, což je asi 250 kilometrů od Pekingu. Není to statek, jak si ho možná představujete, je to město o velikosti Zlína, do kterého se český pavilon nakonec přesunul. Když jsme to tam řešili, to místo mě uchvátilo. Byla to surová stará Čína, která ale pod sebou našla ropu, takže měli spoustu peněz. Přitom nám Čechům byli vděční, že jsme jim kdysi pomohli s vylepšením zemědělství. Například jsme jim tam dodali traktory. Nakonec jsme tam s rodinou skončili na tři roky.

Co jsi tam dělal?

Učil jsem tam češtinu studenty tamní vysoké školy, kde mi pod rukama mi prošly desítky studentů, a také na střední škole, plus ještě angličtinu ve školce. Když jsme zjistili, že čekáme naše čtvrté dítě, kvůli špatnému životnímu prostředí jsme si řekli, že by bylo dobré, aby se dítě tvořilo ve zdravějším prostředí. Proto jsme se vrátili.

Při přímlovách se pravidelně modlíš za lidi utlačované státním režimem. Myslíš tím Čínu?

Určitě, směřuju mimo jiné k Ujgurům. Když jsme tam jeli 2012, nastoupil k moci prezident Si Ťin-pching. Tehdy začalo přituhovat, zesílila ideologie, viděli jsme víc srpů a kladiv. Tehdy doznávaly pragmatické reformy z 90. let, kdy byl v Číně skoro až dravý kapitalismus, kterému přitom velela komunistická strana.

Jaký je tvůj pohled na současnou Čínu?

Se svobodou je to hodně špatné, mimo jiné se to týká menšinových národností. Modlím se za ně. Když se v Praze konalo Valné shromáždění Celosvětového ujgurského kongresu, byl jsem tam jako host a slyšel jsem příběhy lidí, kteří se dostali z koncentráků ven. Hrozně mě to aktivizovalo, vyburcovalo.

Jsi jeden z nejviditelnějších lidí ve farnosti. Co tě vede k aktivitě ve společném životě?

Víc věcí. Často vidím nedostatky a nechci být jen ten, kdo kritizuje. Druhá věc je, že jsem vyrůstal v době, v níž jsme těžili z toho, že jiní riskovali a obětovali se, například disidenti či ti, kdo vyučovali za komunismu náboženství, mnozí kněží a další. Hodně jsem toho od nich dostal a teď mám pocit, že to mám vrátit. To platí i o skautech a salesiánech, kteří mě formovali v dětství a dospívání. Mám prostě sklony se zapojovat. Čím více lidí bude ochotno dělat něco pro druhé, tím lépe se všichni budeme mít. Zároveň vím, že je spousta lidí, kteří odmakají fantastický kus práce, ale nechťejí být nebo z povahy své činnosti nejsou vidět. Já nejsem stydlivý. Mě nevádí třeba dělat scénky pro děti, kde ze sebe dělám šaška.

Máš na mysli například letošní cirkus Beránek během dětských mší?

Dětské mše se začaly dělat asi před 20 lety, když z Dolních Počernic odešli novicové. Začínali je Standa Čihák, Pavel Herian, Míša Regálová a další –, mimo jiné i proto, že měli děti v cílovém věku. Já se k nim přidal někdy okolo roku 2015. Nejprve jsme dělali ZOO, kde jsem byl zřízencem se zmijovkou (ten mě bavil nejvíc!), pak doktorem. Pak jsem byl také poutník, který chodil po poutních místech Česka. A pak někdo vymyslel, že bych mohl být Don Bosco. To bylo na jednu stranu krásné, ale na druhou stranu to pro mě byla trochu nekomfortní pozice. Je to pro mě tak velká autorita, že mi přišlo divné vystupovat za něj... nechtěl jsem ho pro děti deformovat. Proto když jsme vymýšleli, co dál, už jsem nechtěl už být respektovaná postava. A jelikož zvířátka jsou dětem blízká, tak vznikl cirkus. Jak jsme ho ztvárnili bylo společné dílo s partou kolegů a kolegyně, kde byla Míša Regálová, Eva Nožičková, Maruška Beránková a Jitka Lišková a myslím, že i Braňo Rybánský.

Jsi aktivní i na obecní úrovni. Děláš například masopust nebo Svatoštěpánské koupání... Co tě k tomu vede?

Když jsme se sem z anonymního sídliště přestěhovali, nadchlo nás, že se tu lidé vzájemně znají, je to v podstatě vesnice. Měli jsme s rodinou potřebu aktivizovat své okolí. Dali jsme se proto dohromady s lidmi, kteří už tu aktivní byli. Potom jsme v roce 1998 založili občanské sdružení POČIN a v jeho rámci se dělalo hodně aktivit. Vznikl například dětský den, lampionový průvod či cestopisné besedy.

Co je tvé civilní povolání?

To je složité. Mám toho spoustu. Angažuji se v lokální a trochu celostátní politice v rámci KDU-ČSL. Angažuji se v česko-čínské společnosti. Také ve farnosti, POČINU, mám touhu založit skautský oddíl... je toho dost.

Já myslel, co tě živí.

Jsem jednatelem jedné čínské firmy ze Statku, která tu chtěla prodávat interaktivní vybavení pro pedagogiku. Říkají tomu smart classroom. Úplně se jim to ale nepodařilo. Dřív jsem také celkem hodně tlumočil, ale to ustalo s covidem. A nově jsem nastoupil do Školy sv. Augustina, kam chodí jeden z našich synů, učit čínštinu. Je to tam povinný jazyk v prváku a druháku gymnázia spolu se španělštinou a angličtinou.

Co je pro tebe v životě nejdůležitější?

Láska. Bůh je láska. Láska je nejdůležitější věc v životě. Hodnotově je to vrchol.

Michael Mareš

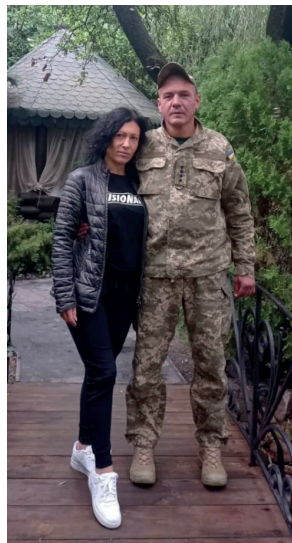
Ukrajinka Olga se svým synem na faře

Od března až do konce prázdnin pobývala na donopočernické faře Olga z Kyjeva se svým dospívajícím synem Dimou. Byla jednou z mnoha stovek tisíc ukrajinských uprchlíků, které z domova vyhnala ruská agrese. Do Prahy se dostali díky dobrovolníkům. „Já jsem povoláním účetní a můj syn ještě chodí do školy a věnuje se závodně kickboxu,“ představuje se Olga.

Česku je vděčná, že zde mohla najít útočiště před ruskou invazí. „Praha se mi moc líbí, je to krásné město.“

Olga tu pracovala ve skladu internetového obchodu s kosmetikou a o víkendech jezdila na procházky do centra. A v neděli samozřejmě také do kostela „Na faře se nám líbilo.“

Jsme rádi, že jsme se sem dostali a potkali tak úžasné lidi, kteří nám pomohli. Jsou jako naše druhá rodina,“ dodává Olga.

Na konci srpna se vrátil s Dimou zpět do Kyjeva, ale těsně před odjezdem připouštěla, že nemá jasnou představu o budoucnosti. Z velké míry se odvíjí od vývoje války na Ukrajině. „Teď se vracím za svými příbuznými, protože mi moc chybí. Zároveň ale vím, že nebezpečí v Kyjevě ještě nepominulo, kdykoli může přiletět ruská raketa. Proto je možné, že se opět do Prahy vrátím.“

Michael Mareš

Velké noční dobrodružství

Uprostřed května, v pátek třináctého přivítala farní zahrada vzácné hosty – 24 odvážných dětí, které se nezalekly temné oblohy poseté statisíci hvězd, ani ranních mrazíků a rozhodly se přenocovat venku. Skupina to byla různorodá, nejstarší účastníci bylo třináct let (Anička Nožičková), nejmladšímu čtyři a půl (Bruník Mareš). Zdaleka nešlo jen o děti z naší farnosti, program zahrnující hry, opékání buřtů a bojovku nalákal i jejich kamarády a spolužáky, kteří byli na dolnopočernické faře poprvé v životě. Největší radost z toho měli organizátoři akce v čele s Evou Nožičkovou a Davidem Vošahlíkem. A to ještě nevěděli, co je čeká.

Už první seznamovací hry ukázaly, že zkoordinovat tolik dětí nebude nic lehkého. Děti se řadily podle věku, výšky, abecedy a měly pocit, že to musí ostatním vysvětlit. Ideálně, všichni najednou. Někteří byli slyšet určitě až na hráz rybníka! Když se navzájem poznali, vydali se posilnit na táborák a opéct si buřt. To se ale už pomalu schylovalo k tomu nejdůležitějšímu – bojovce, jejíž cílem bylo, aby se děti naučily spolupracovat a spoléhat se jeden na druhého. I když to tak ze začátku nevypadalo a padala taková slova jako „nuda“ nebo „nechci“, nakonec se právě ti největší zarputilci stali tahouny jednotlivých úkolů! Ten poslední byl u stromu Čokoládovníku! To je ten nalevo od vstupních dveří na faru, u plotu, sousedící se školním hřištěm. Získat sladkost z tohoto stromu ale není jen tak, utrhnout ji umí každý, sníst si ji ale může jen ten, kdo tu svou s někým vymění. A tak se trávník pod stromem zcela organicky proměnil v opravdu hodně živé tržiště, kde jeden vyvolává: Kdo chce bonbóón? A další se přidávají: Vyměníím čokoládu za čokolááádu!“

Zcela vyčerpaní, ale nadmíru spokojení, se pak účastníci nocování vydali na zahradu ke svým baťůžkům a s karimatkou a spacákem v ruce hledali ideálně rovné místo, kam složí hlavu. Ještě rychle vyčistit zuby (povinně), vyčůrat a rychle spát. Čtení příběhů v podání Evy už tak část dětí neslyšela.

Byla to krásná noc, mrazivá a osvěžující, kdy cítíte pod sebou mokrou trávu, vzduch je stejně svěží jako ten ve vašich vzpomínkách z dětství a kolem sebe máte kamarády. Možná i proto se ráno děti shodly, že příští rok přijdou na nocování na faře znovu.

Gabriela Marešová

Noc kostelů

Dne 10. června se po celé republice konala Noc kostelů. Tématem té naší, počernické, byli ptáci – ptáci jako symbol biblický, ptáci a jejich ztvárnění v umění (jako téma či motiv v umění: v písních, obrazech, literatuře, ...), ale i ptáci z pohledu exaktní vědy, ornitologie.

Po krátkém pozdravení starosta přednesl svůj příspěvek s názvem „Pták létavý“ náš

pan farář, morální teolog Libor Ovečka.

Po něm zazněl text „Ptactvo nebeské“ z pera teoložky Mirei Ryškové. Druhá část večera byla věnována dětem. Svou ornitologickou přednáškou „Ptáci Dolních Počernic“, stejně jako svými znalostmi i vtipem, přítomné překvapil žák základní školy Jan Vošahlik. Důležitým momentem večera bylo

také vyhodnocení literární soutěže na téma Kdybych se na jeden den mohl/mohla proměnit v ptáka, do které se zapojilo více než 80 dětských autorů.

Příjemným a osvěžujícím dojmem působil příspěvek „Papuchalk v nás aneb Ptáci v dětských příbězích“ Jany Segi Lukavské, při kterém byly děti přizvány do přední části kostela, který se tak na chvíli proměnil v jakousi čtenářskou dílnu či knihovnu.

V poslední části programu promluvili přítomní výtvarníci o svých vystavených dílech. Své výtvořby na téma ptáci představili malířka a grafička Olga Stárková, akademický malíř Roman Franta, výtvarnice Zdeňka Hošková a kamenosochař Josef Borecký. Vystaveny byly také fotografie studentky gymnázia Elišky Jablonské. Mezi jednotlivými částmi programu zaznívaly písně s motivy ptáků od Zuzany Navarové za doprovodu Martina Adamovského.

Na organizaci letošní Noci kostelů se významně podílely také děti z místního dětského domova, které vyrobily kolem 160 papírových origami ptáčků. Část z nich byla využita k výzdobě interiéru kostela, část pak posloužila všem přítomným – ti byli vyzváni, aby na ně napsali svá přání nebo myšlenky a následně ptáčky rozvěsili kolem kostela.

Jako hlavní organizátorka a režisérka akce bych touto cestou chtěla poděkovat všem, kteří se na letošní Noci kostelů podíleli – všem vystupujícím, chystajícím, příchodícím. Myslím, že se nám dohromady podařilo vytvořit vlídné, milé, živé a inspirativní společenství.

Budu se těšit zase za rok na shledanou!

Draha Kráčmarová

Farní pout' na Svatou Horu u Příbrami

V sobotu 11. června 2022 jsme navázali na dlouholetou předcovidovou tradici farních poutí dolnopočernické farnosti po českých poutních místech a vydali se na Svatou Horu u Příbrami. Na putování se vydalo 18 poutníků čtyřmi automobily pod vedením P. Libora Ovečky.

Na Svaté Hoře jsme se zúčastnili s dalšími poutníky mše svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie Svatohorské s hlavním oltářem celým ze zdejšího příbramského stříbra. Následovala vystavení a uctívání milostné sošky Panny Marie (toho času v oděvu z Ukrajiny). Absolvovali jsme také komentovanou prohlídku celého areálu. Barokní architektonický skvost se tyčí nad městem ve

výšce cca 590 metrů již téměř 400 let. Počátky kultu milostné sošky P. Marie Svatohorské se však podle pověstí vážou již s dobou působení arcibiskupa Arnošta z Pardubic v polovině 14. století.

Poté jsme se vydali na zámek do Dobříše, na to jsme se museli samozřejmě posilnit v dobříšské restauraci Na Růžku. Rokokový zámek je nyní v majetku rodiny Colloredo-Mansfeldů.

Prohlédli jsme si zde revitalizovaný francouzský park a nové prostory zámecké oranžérie.

Po ledové kávě na konci slunečného dne jsme se pak vraceli domů s pocitem velmi příjemné strávěného dne.

Miroslav Bulla

Vzpomínka na letní chaloupku

Já a továrna na čokoládu

Odpoledne 1. července jsem odjela s kamarádkami na Chaloupku. Téma bylo Karlík a továrna na čokoládu. Na táboře jsme hrály hry, měly jsme noční bojovku a vyráběly čokoládu. Jednou jsme se koupaly v rybníce.

Liduška Bartošová, 9 let

Odešel apoštol povolání P. Jaroslav Mikeš

Ježíš řekl:

„Já jsem vzkříšení a život.“ (J 11,25)

Dne 26. července 2022 ve věku 69 let nečekaně ukončil svoji pozemskou pouť salesián P. Jaroslav Mikeš. S věčně usměvavým otcem Jaroslavem jsme se v dřívějších letech občas setkali při nedělní mši, když zastupoval nepřítomného administrátora. Mnozí jste Jaroslava znali osobně a máte na něj nejrůznější vzpomínky.

Já osobně (František Jakubec st.) jsem se s Jaroslavem seznámil v Kutné Hoře, kde Jaroslav nastoupil jako kaplan na své první kněžské působišťe a kde já pomalu končil dvouletou vojenskou službu. Ihned si získal mé srdce svou vřelostí, otevřeností, radostí a jakousi životní rebelií...:-)

Moje vzpomínka na „Kocoura“

Znal jsem se s Jaroslavem Mikešem dlouhá léta, pravděpodobně od doby, kdy začal jevit zájem o salesiánskou kněžskou službu. Ze zřejmých důvodů jsme mu často říkali Kocour. Byl v neustálém pohybu. Přesto jeho přítomnost byla klidná a uklidňující. Dokázal navazovat kontakt s lidmi, se kterými byl, a to i při svých zahraničních cestách, ačkoliv mluvil pouze česky. Žil, ale i zemřel za pochodu.

To byl Jarďa.

Libor Ovečka

Vzpomínka na Jarďu Mikeše

Jarďu Mikeše jsem poznala napřed spíše z doslechu než osobně již někdy v 70. a 80. letech minulého století. Byl nezapomenutelný díky své přezdívce Kocour (v narážce na Ladova kocoura Mikeše) a byl oblíbenou osobou otce Kubína. Naše osobní kontakty nebyly nijak časté, spíše jsem o něm poměrně hodně slyšela od Pepíka Šplíchala, když spolu žili v jedné komunitě v Počernicích. Oba navíc spojovala houbářská vášeň a vztah k Vysocině.

Jarďa byl člověk charismatický, který své poslání salesiána a kněze bral vnitřně velmi vážně, i když navenek to byl člověk radostného ducha, který nikomu nic nevnucoval. Vypadal a jednal úplně „obyčejně“, nesnažil se udělat dojem. Ale o druhé se zajímal. Bylo na něm vidět, že má lidi skutečně rád, zejména mládež. Pro ni byl ochotný se vydat beze zbytku. Byl neustále v akci, v pohybu, v nasazení. To bytostně potřeboval, být na jednom místě nebylo nic pro něj. Jeho akční rádius byl velký. Od Pepíka Šplíchala i od něho samotného vím, že zdravotně na tom nebyl nejlépe. To mu však v angažovanosti nebránilo, resp. nenechával se tím příliš omezovat. Rád cestoval, zejména po širém salesiánském světě, protože byl

člověkem zvědavého ducha a širokého srdce. A i když neuměl cizí jazyky, dokázal si získat náklonnost všude, protože mu ani lidé jinde nebyli lhostejní a jejich osudy ho nenechávaly lhostejným. Tak se i po návratu domů angažoval v jejich prospěch a shromažďoval dary na jejich podporu.

Obědvali jsme s ním s Liborem Ovečkou v sobotu 23. 7. 2022, protože jsme se setkali na dvoře fary (všichni bez oběda), kde si nechával auto. Chystal jet na skautský tábor se skauty z Horních Počernic. Měl ještě hodně plánů. V neděli večer stálo auto opět na svém místě. Proto úterní zpráva (26. 7.) o jeho smrti nám přišla neuvěřitelná, a tak jsme zkoumali, zda to není omyl. Bohužel nebyl. *Mireia Ryšková*

Nekrolog z webu salesiánů www.sdb.cz

Salesián P. Jaroslav Mikeš se narodil 19. 1. 1953 v Kněžicích u Ronova nad Doubravou. Po vyučení šel budovat pražské metro, kde byl v kontaktu se salesiány, kteří nemohli působit v běžné pastoraci, protože neměli tehdy potřebný státní souhlas. Jaroslavovým duchovním učitelem, na kterého často vzpomínal, byl salesián P. Josef Kubín. Během zaměstnání u Metrostavu nastoupil na gymnázium a začal se připravovat ke kněžské službě. V roce 1980 vstoupil do kněžského semináře v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen v roce 1985. Během prvních dvou let působil v Kutné Hoře, Humpolci, Jiřicích, Novém Bydžově a Hradci Králové, v letech 1987–1991 na Novém Hrádku. Už od svého kněžského mládí horlivě pečoval o salesiánská povolání. Od srpna 1991, kdy se přestěhoval do nově vzniklé komunity v Sebranicích u Litomyšle, nesl odpovědnost za aspirantát a přednoviciát, o jehož existenci se zasadil. V roce 2005 se přestěhoval do komunity v Praze – Dolních Počernicích. Téměř všechnen čas věnoval duchovnímu doprovázení. Byl v kontaktu s řadou lidí z předchozích působišť, zapojil se do misijního programu Cagliero, víkendových kurzů Otec a syn a dalších aktivit. Velkou část energie věnoval pastoraci studentů u kostela sv. Kříže v Praze Na Příkopech, ve které pokračoval i po přestěhování do Pardubic v roce 2019. Právě při odchodu do kostela sv. Kříže z pražského bytu, kde přespával, si ho Pán ráno 26. 7. 2022 náhle povolal.

Poutní slavnost s kapkami deště

Lehké mrholení doprovázelo v neděli 21. srpna poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Svátek byl v naší farnosti přesunut z 15. srpna a v neděli jsme ho vedle slavnostní mše svaté oslavili i tradičním venkovním posezením za kostelem. Velkorysá nabídka sladkých i slaných pochutin, alkoholických i nealkoholických moků, si zaslouží velkou pochvalu a poděkování patří všem těm, kteří se na přípravách a organizaci akce podíleli (stavění přístřešků, grilování, obsluha, těm, kdo napekli a přinesli další občerstvení, pak se vše muselo uklidit, odvézt...). Dospělí si díky skvělé přípravě a organizaci užili přátelské konverzace a milé atmosféry, zatímco děti nejvíce ocenily nafukovací skákací hrad, který zajistil Ha-

*Michael
Mareš*

Jak jsme opravovali kostel

V úterý 6. září 2022 jsem se s mým tátou zúčastnil farní brigády. Opravovala se omítka na soklu kostela. Míchali jsme maltu. Taky jsme zvlhčovali podklad před omítáním. Se zvlhčováním brigádníků pomohl prudký déšť, trvající asi čtvrt hodiny.

Kubík a Láďa Bartošovi

Informace k nedělním sbírkám

Finanční dary nahrazující nedělní hotovostní sbírku lze nyní zasílat na **účet farnosti č. 2400040748/2010 u Fio Banky**. Na takto poukázané příspěvky se vztahuje možnost finančního odpočtu ze základu daně. Potvrzení vystavuje Petr Marek.

Pro toho, kdo nemá možnost platit převodem nebo z jakéhokoli důvodu chce nadále přispívat v hotovosti, je na finanční příspěvek umístěna kasička vzadu v kostele.

Za Pastorační radu Michaela Regálová

Výuka náboženství a první svaté přijímání 2022/23

Prázdniny utekly jako voda a nový školní rok je tady. I letos se budeme společně s dětmi scházet na faře a povídat si o všem, co nás přibližuje k Bohu. „Nábožko“ bude probíhat každý čtvrtek od 15:00 do 16:00 a příprava na 1. svaté přijímání v pátek od 14:00 do 15:00 – tedy samozřejmě kromě prázdnin.

Každý, kdo chce rozšířit naše řady, je vítán – kontakt: eva.nozickova@seznam.cz, 606 606 888.

Rovněž se po prázdninové pauze rozjíždí Klub (nejen) pro děti, který se bude konat každý pátek od 15:00 do 17:00 – nebo i déle. Nezapomeňte vzít s sebou kamarády, maminky, tatínky, babičky, dědečky a přijďte si zahrát stolní fotbal, společenské hry...či si jen popovídat, dát si kafe, či čaj.

Eva Nožičková

Příprava bohoslužeb pro děti

Už 20 let v naší farnosti připravujeme jednou měsíčně bohoslužby pro rodiny s dětmi. Stálíci v těchto přípravách je Michaela Regálová, ke které je v nich zapojená od počátku jejich existence.

V současné době se přípravná skupinka skládá z pěti členů – Michaela Regálová, Tomáš Havran Jirsák, Eva Nožičková a Marie Beránková.

Rádi vás na přípravách uvítáme a těšíme se, že posílíte naše řady. Termíny příprav se dozvíte v ohláškách.

Z webu farnosti: <https://www.farnostdolnipocernice.cz>

Dámský klub

„Holky“ se scházejí každé sudé úterý (rozuměj každé, když to vyjde) od 19 hodin na faře v Dolních Počernicích, aby si vyměnily informace, pořešily vztahy a ... Však to znáte ☺ Někdy vyrazí spolu do divadla nebo do kina. A možná i někam jinam, kdoví ... *Z webu farnosti: <https://www.farnostdolnipocernice.cz>*

Služba u oltáře – ministrování aneb přijďte mezi nás

Zveme všechny zájemce, aby rozšířili řady našich ministrantů a zapojili se tak aktivněji do průběhu mší svatých. Máme jen minimální vstupní požadavky: **Ministrant nebo ministrantka** by měli být schopni samostatně chodit, stát, klečet a sedět. Bylo by dobré, aby se mohli účastnit **ministrantských schůzek v neděli od 9:30**. Je možné se k nám přidat kdykoli. Pro více informací mne kontaktujte, případně přijďte rovnou na schůzku.

HAVRAN...!:-) +420 73 7766 383

Pozvání na scholu

Srdečně zveme na nedělní scholy při mších v 10 hodin všechny, kdo mají chuť si zazpívat nebo zahrát na svůj oblíbený hudební nástroj. Zveme děti, mládež i dospěláky. Nebojte se nás, nekoušeme!:-) Posílte naše řady, někdy dosti prodlídlé... Na zkoušku přede mší se scházíme vždy v neděli v 8 hodin na faře v D. Počernicích.

Oslavenci ve farnosti (seznam svátků a narozenin farníků)

Pokud máte zájem o veřejnou připomínku vašeho data narození a svátku při ohláškách na závěr mší svatých, doplňte své jméno, příjmení a konkrétní datum do prázdného řádku pod seznamem oslavenců, který najdete v kostele na stolku vzadu u sakristie.

Seznam farních akcí ve školním roce 2022/2023

POUTĚ

Středa 28. 9. 2022 Pout' do St. Boleslavi – individ.

Sobota 27. 5. 2023 Pout' farnosti –

Skalka (Mníšek pod Brdy)

nebo Hájek (<http://hajek.ofm.cz/>)

Neděle 20. 8. 2023 – poutní slavnost v kostele D.P.

DUCHOVNÍ OBNOVY

Adventní duchovní obnova – bude upřesněna

Postní duchovní obnova – bude upřesněna

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Čtvrtek 15–16. hod. na faře v D. Počernicích

PŘÍPRAVA NA 1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Pátek 14–15. hod. na faře v D. Počernicích

POČERNICKÝ (NEJEN) DĚTSKÝ KLUB

Pátek 15–17. hod. na faře v D. Počernicích

SPOLČO PRO MLADÉ V Hor. Poč. na faře

Čtvrtek od 17.00 (14–cca 16), **od 18.00** (17 a výš)

MINISTRANTSKÉ SCHŮZKY

Každou neděli od 9.30 v kostele

SCHOLA

Každou neděli od 8.00 na faře

FARNÍAKAFE

Každou neděli po mši svaté

PŘÍPRAVY NA DĚTSKÉ BOHOSLUŽBY

Dle domluvy realizačního týmu.

DĚTSKÉ BOHOSLUŽBY

Každá 3. neděle v měsíci: 18.9., 16.10., 20.11.,

18.12., 15.1., 19.2., 19.3., 16.4., 21.5., 18.6.

FARNÍAKAKAO

Každá 3. neděle v měsíci: 18.9., 16.10., 20.11.,

18.12., 15.1., 19.2., 19.3., 16.4., 21.5., 18.6.

DÁMSKÝ KLUB

Úterý 1 x za dva týdny: 20.9., 4.10., 18.10.,

1.11., 15.11., 29.11., 6.12., 20.12., 3.1. atd.

HOVORY O VÍŘE

Podle zájmu – informace poskytneme později

SPORT

Středa každý týden od 20.00 v tělocvičně ZŠ D.P.

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

Pondělí 5. 12. 2022 od 17 do 20 hodin

SVATOŠTĚPÁNSKÉ KOUPÁNÍ

Pondělí 26. 12. 2022 po mši svaté

SPOLEČENSKÝ VEČER POČERNICKÝCH FARNOSTÍ

Termín bude určen později

KOBLIHOVÝ MASOPUST NA FAŘE

Úterý před popeleční středou 21. 2. 2023

VELIKONOČNÍ KONCERT ROKYTKY

Termín ještě není určen

VÝLET NA ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 6. 4. 2023 (Pokud se uskuteční)

VELIKONOCE SE SPOLČEM

Čtvrtek 6. 4. až sobota 8. 4. 2023 (Pokud se usk.)

„PÁLENÍ ČARODĚJNIC“ NA FARNÍ ZAHRADE

Neděle 30. 4. 2023

NOC KOSTELŮ

Pátek 2. 6. 2023

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Neděle 11. 6. 2023

SPANÍ NA FARNÍ ZAHRADE

Podle aktuální domluvy někdy v červnu

SKAM (Setkání Křesťanské Aktivní Mládeže)

Sobota 17. 6. 2023

ROZLUČKA SE ŠKOLNÍM ROKEM

Neděle 18. 6. 2023 Po mši v 10 hodin grilování na farní zahradě (spolu s oslavou Dne otců:)

BRIGÁDY FARNOSTI

Během prázdnin

ŽEHNÁNÍ AKTOVEK

Neděle 3. 9. 2023 Po mši v 10 hodin grilování na farní zahradě

**DOlno-
POčernický
Lístek**

Občasník farního společenství při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích, vychází nepravidelně dle potřeby • PDF verze aktuálních čísel jsou k dispozici na webu farnosti • O zařazení a použití příspěvků rozhoduje P. Libor Ovečka • Redakce Michael Mareš • Technické zpracování František Jakubec st. • Příspěvky dodávejte laskavě jen v elektronické podobě, a to na adresu DoPoLi@email.cz, jinak předějte osobně administrátorovi • Výhrady si právo příspěvků redigovat bez vědomí autora, není-li zásadně dotčen obsah